

19. 4. byla v ČTK tisková konference o svobodné zóně Severní Čechy. Zástupce Volyňských Čechů se zeptal přítomných starostů z oblasti Ralska na jejich názor na krajanů přistěhované od Chernobylu. Bylo slyšet jen slova chvály. Předsednictvo Sdružení se tímto problémem zabývá a o závěrech schůze ÚV SČVP budou členové informováni.

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

4/93
ročník 3

Pane prezidente!

My obyvatelé sovětských oblastí lucké a rovenské, obracíme se k Vám s prosbou.

Naši předkové přišli v letech 1861 – 1870 z Čech a Moravy do bývalé volyňské gubernie Carského Ruska, jako kolonisté. Nehledě na územní odloučenost, zůstali volyňští Češi souvislým národním celkem, který si do dnešní doby udržel úplnost národní kultury, čistotu jazyka a těsnou spojitost s životem, prací a vývojem českého národa doma.

Není náhodou, že první jednotky Československých legií v Rusku se v roce 1915 vytvořily na Volyni. Od roku 1918, kdy byla obnovena naše národní a státní samostatnost, stávala se stále těsnější pouta mezi národem žijícím ve svobodné Československé republice a jeho volyňskou větví.

Otřesy v roce 1938 a 1939, Mnichov a obsazení Československé republiky nepřítelům, byly katastrofami i pro volyňské Čechy, kteří si ve své naprosté většině nepřáli a nepřejí nic jiného, než být co neaktivnější účastníky boje za opětovné osvobození Republiky.

Volyňští Češi bojují v Čs. vojenské jednotce v SSSR, mnozí padli a mnozí byli vyznamenáni. Jiní jsou příslušníky Rudé armády, kde bojují za stejným cílem i když jim okolnostmi nebylo dopřáno, aby svou národní povinnost plnili v rámci Československé armády. Další jsou v Čs. vojenských jednotkách v Anglii a na Blízkém východě.

V Rudé armádě slouží šest odvodních ročníků českých branců z Volyně, tj. asi 1000 mužů, kteří jsou však většinou zařazeni v pracovních vojenských útvech v týlu fronty. Jistě, že by se leto spoluobčané osvědčili jako vojáci Čs. vojenské jednotky na území SSSR neméně dobře než ostatní Volyňáci, kterým už bylo dopřáno bojovat po boku ostatních bratří Čechů v jarní kampani tohoto roku.

Naším velkým přáním a s tím se obracíme k Vám, pane prezidente, je, aby po znovudobytí státní a národní samostatnosti našeho národa dostalo se nám plně možnosti vrátit se na rodnou půdu, odkud jsme vyšli.

Prosíme Vás, abyste všem Čechům, žijícím na území SSSR – a jsou to převážně Češi z Volyně – dal možnost návratu do svobodného Československa.

Češi na Volyni se zabývali převážně zemědělstvím a zemědělským průmyslem a ve městech byli řemeslníky. Jejich značný majetek movitý a nemovitý, k němuž se po letech práce tří generací propracovali, zůstal v rukou Němců. Jeho převod do Československa by jistě nemálo přispěl k hospodářskému rozkvětu našeho státu. Budeme dobrými občany a společně s celým národem budeme s láskou pracovat k rozkvětu a síle našeho státu. Byli jsme vždy dobrými občany SSSR, ale naším domovem je Československo. Volyňští Češi jistě přispějí k utužení přátelských svazků mezi národy Československa a Sovětského Svazu.

V příloze přikládáme:

1 Seznam českých měst a vesnic na Volyni (příl.č.1).

Václav BERAN
CO PŘEDCHÁZELO
NAŠEMU NÁVRATU
DO ČSR

Návrat volyňských Čechů do vlasti svých předků nebyl za druhé světové války ani zdaleka samozřejmostí. Teměr nepřekonatelnou překážku představoval sovětský stalinský systém, který zcela zásadně nepřipouštěl legální vystěhování svých občanů. Dokonce i samotný pokus o vystěhování byl už posuzován jako trestný čin. Jediným východiskem bylo nastolit tento problém zvenčí na náležitě vlivné úrovni, tedy z pozice československé vlády nebo ještě lépe do záležitosti angažovat samotného prezidenta Edvarda Beneše.

Někdo však prezidenta o přání volyňských Čechů informovat a musela to být osobnost, u které by bylo naprosto jasné, že mluví jménem volyňských Čechů. Bez této iniciativy by vláda ČSR otázku reemigrace sama sotva nastolila, třeba jen proto, že by si přidělávala další problém ke spoustě již existujících poválečných starostí. A že to nebyl problém jednoduchý, ukázala pozdější složitá jednání zástupců ČSR a SSSR, která až 10. července 1946 byla zakončena podpisem dohody o "právu opce a vzájemného přesídlení občanů české a slovenské národnosti ...".

První historicky doloženou oficiální žádostí o reemigraci prezidentu Edvardu Benešovi byl patrně "Pamětní spis volyňských Čechů", jehož plné znění uveřejňujeme vedle. Vznik a osudy tohoto spisu jsou následující. Po bitvě u Sokolova byl 1. čs. samostatný prapor v SSSR umístěn ve vesnici Veseloje, 9. května se potom přemístil dokončení na str. 2

Pokračování na str. 2

dokončení ze str. 1

do Novočoperska v Saratovské oblasti. Hned příštího dne dorazil do Novočoperska také vycvikový pluk z Buzuluku a tak vznikla 1. čs. samostatná brigáda v SSSR. Zde se představitelem a mluvčím volyňských Čechů - příslušníků čs. vojenských jednotek v SSSR stal por. Jaroslav Perný, dalším členem představenstva byla des. Anna Šuttová a koordinátorem jsem byl já. Na první schůzce představenstva bylo dohodnuto sestavení "Pamětního spisu volyňských Čechů", který měl obsahovat:

1. Žádost prezidentu Edvardu Benešovi o repatriaci do staré rodné osvobozené vlasti - Československa.

2. Seznam českých měst a vesnic na Volyni.

3. Jmenný seznam volyňských Čechů, kteří souhlasí s prosbou uvedenou v pamětním spisu.

Navázalo se tak na myšlenku, o které se diskutovalo již v Kvasilově v době pobytu letců a ostatních, kteří uprchli z obsazené CSR a po pádu Polska zakotvili na čas na Volyni.

Další schůzky, na kterých se vypracovávalo definitivní znění pamětního spisu, se konaly nepravidelně, ve večerních hodinách, v bytech, ve kterých jsme byli ubytováni. Spěchali jsme s ukončením, pamětní spis jsme chtěli předat služební cestou. První instancí byl velitel 1. čs. samostatné brigády v SSSR, plk. Ludvík Svoboda, který o snaze volyňských Čechů o návrat do CSR věděl, a byl již nakloněn; spis měl odeslat kurýrní poštou náčelníkovi čs. vojenské mise v SSSR plk. Heliodoru Píkovi. Ten by ho pak odeslal diplomatickou cestou prezidentu Edvardu Benešovi do Londýna. Byl by to postup podle našich platných vojenských předpisů.

Konečně byl pamětní spis v konceptu hotov a 6. července 1943 des. Anna Šuttová vyhotovila čístopis s kopií. Pamětní spis jsem nechal vkusně svázat do tuhých desek. Vazbu provedl spojař rtm. Stanislav Odstrčil. Asi v polovině července 1943 (myslím, že to bylo v

neděli) jsem pamětní spis předal por. Pernému. Ten se s ním odebral k veliteli plk. Svobodovi, aby ho požádal o doručení náčelníkovi čs. vojenské mise. Por. Perný se dostavil kolem 14. hodiny do bytu velitele brigády. Když vstoupil do kanceláře, seděl plk. Svoboda za psacím stolem, usmíval se a řekl: "Co jsi mi, Perný, přinesl?" Por. Perný jménem volyňských Čechů přednesl prosbu o předání pamětního spisu náčelníkovi čs. vojenské mise. Když plk. Svoboda zjistil, o co se jedná, zrudnul, vyskočil ze židle a rozčileně řekl: "Nikdy, jen přes moji mrtvolu, nesmíme dráždit sověty. Perný, zapomeň na to, o co jsi mne žádal a zakazují, abys něco podnikal jinou cestou."

Když se por. Perný vrátil, jen mlčky otevřel aktovku a na stůl položil pamětní spis. Teprve po delší chvíli nám stisněným hlasem vylíčil, jak dopadl u velitele brigády.

Pamětní spis jsem si vzal k sobě a zavázal por. Perného a des. Šuttovou mlčením, aby nikomu nic neřekli o tom, kde se spis nachází. Toto opatření bylo nutné, protože orgány OBZ, NKVD a osvětoví činitelé měli všude "své lidi" a kdybychom se bývali v té době pokusili pamětní spis doručit na čs. vojenskou misi jinou cestou, mohli bychom se znovu dostat do zajateckého tábora NKVD, jak nám bylo několikrát už v jiných souvislostech vyhrožováno, "že nás znovu dostanou tam, odkud jsme přišli!" A tak hned druhý den ráno po příchodu do kanceláře štábu brigády jsem pamětní spis uložil na dno kovového trezoru, kde čekal na příhodnější dobu.

Dne 13. prosince 1943 byla brigáda (kromě tankového praporu a týlu) přemístěna od Fastova do Kijeva k zamýšlenému uvitání prezidenta Edvarda Beneše, které se však neuskutečnilo z důvodu ne zcela bezpečné vzdušné cesty. Prezident Beneš při svém odjezdu z Moskvy dne 23. prosince 1943 pověřil gen. Hasala (používal krycí jméno div. gen. Nižborský), aby v jeho zastoupení odevzdal čs. vyznamenání příslušníkům brigády. Proto dne 22. ledna 1944 gen. Hasal spolu s gen. Kratochvílem, gen. Píkou, vyslancem Fierlingerem a redaktorem Borkem přijeli na stanoviště velitelství brigády ve Vysokém, kde byla vyznamenání skutečně odevzdána. V této době, při výkonu povinnosti vyplývajících z mého zařazení intendanta brigády, jsem se na štábu dvakrát setkal s delegací, hlavně s gen. Kratochvílem, velitelem čs. vojenských jednotek v SSSR. Protože s tímto velitelem jsem se blíže znal již v Buzuluku, využil jsem příležitostného rozhovoru, abych ho seznámil s tím, že mám u sebe pamětní spis volyňských Čechů a jak nás v této záležitosti

zklamal Ludvík Svoboda, také později povýšený na generála. Současně jsem ho požádal o laskavost zprostředkování předání pamětního spisu gen. Hasalovi. Gen. Kratochvíl vše přislíbil, a hned jsme se domluvili, že po odevzdání vyznamenání pozvu gen. Hasala na horký čaj do polní kanceláře, kde bude čet. Anna Šuttová, která mu vše vysvětlí a předá spis pro prezidenta Beneše. Nakonec se gen. Kratochvíl usmál a řekl: "S Procházkou a Kambulovem, kteří ho hlídají, aby s nikým nemohl otevřeně mluvit, si gen. Hasal poradí." Dne 24. ledna 1944 gen. Hasal doprovázený gen. Kratochvílem, osvětovým důstojníkem brigády škpt. JUDr. Procházkou, velitelem týlu kpt. Bedřichem a stýcným důstojníkem NKVD Kambulovem, odevzdal čs. vyznamenání příslušníkům týlu brigády. Po skončení obřadu hovořil krátkou chvíli gen. Hasal s vyznamenanci a já jsem ho ve vhodném okamžiku pozval na skleničku čaje do ukrajinské chalupy, ve které jsme měli kancelář. Když už byl u dveří, otočil se a zablýhl, že za námi jde také škpt. Procházka a mjr. Kambulov. To ho rozčítlo a vojensky řízně jim řekl: "Do prdele, to v této zemi nemohu bez vás sám ani vyjít (ten čaj)?" Oba důstojníci se zarazili a zůstali se mnou na mrazu. Čet. Šuttová podala gen. Hasalovi vojenské hlášení, usadila ho na jednu z beden a nabídla mu čaj s vodkou. Pak ho seznámila s pamětním spisem a poprosila ho jménem všech volyňských Čechů o jeho předání v Londýně panu prezidentu Benešovi, aby pan prezident na volyňské Čechy nezapoměl a dal pokyn k zahájení jednání o repatriaci mezi vládami ČR a SSSR. Generál Hasal pak mimo jiné řekl: "Pani Šuttová, vyřídíte všem volyňským Čechům, že až přijedu do Londýna, moji první snahou bude osobně předat spis panu prezidentu Benešovi a věřím, že udělá vše, aby vaše žádost o repatriaci byla uskutečněna".

Dobřichovice, leden 1993

Pokračování ze str. 1

2. Jmenný seznam volyňských Čechů (příl. č. 2).

Všichni jmenovaní, až do války německo-sovětské, pokud byli ještě na Volyni pohromadě, souhlasili s podobným pamětním spisem a s prosbou na Vás, pane prezidente, abyste na nás nezapoměl a uskutečnil naši repatriaci do Československa.

Obracíme se k Vám, pane prezidente, s velkou nadějí. Za Vaši práci budeme Vám neskonale vděčni.

Pole, 6. červenec 1943.

Volyňští Češi - příslušníci Čs. vojenských jednotek v SSSR.

Jiřina Zarecká VELIKONOCE

Než zazněl první výstřel na Westerplatte u Gdaňska a Hitler se Stalinem rozdělil zbědované Polsko napůl, žili jsme na Volyni v dostatku a v klidu. Práce tří generací byla vidět jak v sypkách, tak v kolebkách, nejen v naší české kolonii Kněhynkách, ale všude, kde naši krajané měli svoji veselost.

O tom se ale nechci rozpovídat, to je jen úvod k vyprávění o svátcích jara, kterých se po přísném masopustu a veselém Bákusu hodně lidí už nemohlo dočkat. Předzvěsti svátků byla Květná neděle, kterou světili katolici v kostele v Lucku. Přivezli si svěcené koičky, uměle svázané kyticky se stále zeleným barvinkem, které potom zastrčili za obraz katolických svatých, aby se v domě udrželo stěstí. Stejným způsobem putovaly svěcené pruty vrby (jen tak volně ležící na čtvercovém stoftu s cerkvi), kterými se Ukrajinci vzájemně šlehali, ale Češi si je nesli důstojně domů a také zastrčili za obrazy s virou, že přinesou požehnaní a zaženou mrzutosti v domě. Šlehání si nechávali až na pomlázku.

Až do Zeleného čvrtka se bílilo, smečilo a umývalo, ale večer matka všeho nechala a stručně řekla: "Jede se do Surnik na Strast." Otec byl hned sama ochota, ani nečekal až mu chasník zapfáhne koně, něco bachratého vstrčil do kapsy kabátu a za půl hodiny nám zastavil u cerkve. Šel sám do sousedního dvora strýce Stěpána Tvrznika, kde uvazal koně a po přivítání se oba místo modlení vydali na rybník, kde na loďce pro zahřátí a potěšení otevřeli vodku Bialogłówku, kterou táta tak pečlivě ukryval. A než jsme vyslechli všechny epistoly křížové cesty, vypálili svíčky v ruce, přitom jsme vždy trnuli hrůzou, abychom někomu neopálili záda, naši chlapi na loďce zaháněli utichli. Snad vzpomínali, jak spolu vojančili v polské Jaroslavli a jak tam dodnes pláčou holky. Chvilu jsme si povídali s babičkou a tetou a jeli jsme zpátky domů s rozdílnou náladou: "Podívejte se, kolik jsem nychtál ryb, než jste se pomodlili." "A také vopici, na tu jsi zapomněl?" řekla štíplavě matka a ani se na pár plotic, okounů a štiků nepodívala. Aby překonala trapné ticho přerušované úryvky vojenských písní jako např. "Vojenko, vojenko, čózes ty za pani, že za toba ida chlopyci malovani," ukazovala maminka světélka mihající se v dálce. Byli to Ukrajinci, nesoucí zbytky zapálených svíček příkrých skleněným poklopem z lahvi, kterými očuzovali horní část dveří, znamením tří křížků. Naštěstíse tento zvyk mezi Čechy neujal, jinak by se poznalo, jak je ta či ona hospodyně; někdy se zachovaly křidou psané iniciály tří králů K+M+B a tři křížky až do svatodušních svátků nebo posvícení, kdy se gruntovalo.

Velký pátek jsme dđma prožívali v pietním tichu. Rozruch byl při východu slunce, kdy si dospělí umyli více méně

symbolicky ruce a obličej ve studené vodě, jen já jako nejmladší členka rodiny jsem byla umyta od hlavy k patě, až jsem měla husí kůži po celém těle. Ihned jsem musela znovu pod peřinu, aby ta "ozdravovací" koupel neskončila chřípkou nebo rýmou na velikonoce. Přes den se pekly mazance, babky a koláče. Byl to obřad, u kterého se stará a mladá hospodyně hádaly jen potichu, většinou z náboženských důvodů. Babička katolička chtěla jen koláče a mazance, matka navíc dvě babky, které zdobila polevou s písmeny "XB", což znamenalo "Christos voskres". Babičku nesmířila ani druhá babka bez konkurenčních písmen. Bílá sobota proběhla ve znamení příprav a předzvěsti dobrot, na které mělo dojít až příštího dne, po svěcení paschy.

Tehdy před válkou si stavěli obyvatelé Kněhyněk zdenou cerkev na konci vesnice, kde na faře již bydlel batuška s rodinou. Proto církevní rada rozhodla, že se bude světit pascha v naší škole, kde se upraví největší třída v prvním poschodí.

Brzy ráno v neděli se začali scházet občané naší obce a než začala bohoslužba, stavěly ženy nazdobené paschy na dva k sobě sražené stoly, přikryté prostěradly. Každá hospodyňka chtěla překonat druhou a proto stoly vypadaly jako velika vyloha, která měla přilákat zraky všech přítomných. Babky, barevné vejce, asparagus, myrta, a jiné v té době zelené rostliny, doplňovaly tu krásu, lákavou pro oči i žaludky. Pascha Kristova začala. Jakmile čeští zpěváci sladně a v rodné řeči spustili: "Vstal z mrtvých Kristus, smrt, smrti překonal a jsoucím ve hrobech život daroval", vstoupil do třídy Václav Tomiček s talířkem v bílém šátku, na kterém měl také něco k posvěcení. Nikoho to neptěkvapilo, byl vdovec. Všichni natahovali krky, aby viděli, co přinesl ten známý šprymar, který často rozesmál celou obec ... Ani tentokrát své publikum nezklamal, když rozbalil svůj bílý uzlíček: na talířku leželo kolečko domácí klobásy svázané provázekem a na té klobáse byl výběžek asi jako palec, který vznikl vadou stěva. Doprstřed položil vdovec dvě bílá vejce a to bylo všechno, co na talířku leželo.

První kdo to uviděl byl batuška Provaszký, kterému zacukalo kolem rtů a jen ztěžka dosluhoval bohoslužbu, patřící ke svěcení. Žalmista Savčuk byl naštěstí otočen ke zpěvákům a zachraňoval svým skoleným hlasem co se dalo, jinak by ztroskotal celý obřad. Členové sboru se nemohli udržet smíchy a tak uvítali, když batuška provolal to krásné velikonoční "Christos voskres", do tří stran třídy a podal nejbližšímu stojícímu kříž k políbení. A teď to propuklo! Naši pravoslavní v obci rádi převzali pěkný zvyk (hlavně muži), že se při "Christos voskres" odpovídalo "voistinu voskres" a lidé se políbili. Zvláště při těchto velikonicích, když

lidé byli rozdávaní už při svěcení, tak se líbali a smáli všichni přítomní. Takové Vzkršení snad Kněhynky nepamatovaly. Veselo panovalo ještě druhý den o pomlázce.

Největší přišli mládenci vyšupat divenky a i starší ženy v domácnosti, po nich s velkým rámušem přibíhali chlapi vyprávět své spolužačky. Dospělí muži, ti chodili později, těm to trvalo déle, neboť se všude zdrželi na kalíšek. K nám tenkrát přišli již v podrouzeném stavu, asi to vzali od druhého kraje vesnice. Když jsme se podívali na výslužku, kterou si nesli, opět jsme se zasmáli. V chmelovem koší mimo vajec a koláčů na dně, měli také lahvičku domácího vína a griotky a na nich křídela kravatou svázaná slepice, která se pokoušela dostat z koše. "Tu jsme si chytili sami", hlahlolli jeden přes druhého, "nepustili nás do domu, tak jsme si něco odnesli na památku." Než odešli popili ještě s otcem a když jim moje pohostinná matka předložila na stůl i zákusky, byli by se zdrželi až do večera. Tehdy bylo veselo, snad lidé cítili, že se něco stane, co vesmí zmrzadí na léta ten poctivý smích, který hlahlolli v klidu a dostatku. Zvláště nám, které válka okradla o mládí, pěkné vzpomínky z dětství nikdy nezapomněly.

UPOZORNĚNÍ

Zelená složenka, kterou používáme (typ A) je pro číslo běžného účtu u České spořitelny: 705445-018/0800. V řádku "variabilní symbol" na složenke je nutno uvést určení zasláné částky a to číslo: 01 - znamená úhradu členských známek, 02 - znamená dar na fond Sdružení, 03 - znamená dar na tiskový fond.

Hospodář ústřížky složenky pro příjemce nedostává, dozví se jen příjmení odesílatele a celkovou částku. Pokud posíláte peníze jako dar od více dárců, nebo výsledek sbírky a posíláte je složenkou typu "A", zároveň sdělte hospodáři korespondenčním listkem vše, co s darem souvisí a mělo by být uveřejněno. Vhodnější v tomto případě je, abyste částku poslali obvyklou poštovní složenkou typu "C" na adresu hospodáře i se zprávou pro příjemce na rubu složenky. Vyhneme se tak nedorozuměním, jejichž příklady jsou uvedeny v dnešním čísle.

Číslo devizového účtu Sdružení u České spořitelny Praha je 34833/9019380 - 01/222038 slouží k využití našim krajanům v zahraničí pro zaslání finančních částek i šeků v cizí měně.

Adresa hospodáře Sdružení: ing. Stanislav Tošner, 162 00 Praha 6, U první baterie 5.

Setkání v regionech

KARLOVARSKO

Dne 20.3.1993 proběhla v jedné z lokalit osídlených krajanů od Chernobylu, ve Vřesové, beseda karlovarského regionu. Beseda se konala v příjemném prostředí, o které se zasloužil místní starosta pan Jaroslav Frybauf, za což mu patří náš dík. Účast místních krajanů byla téměř sto procentní. Za přispění pana starosty se při besedě vyřešily i nějaké nejasnosti a jedna důležitá žádost. Starosta přislíbil zájemcům z řad krajanů od Chernobylu doškolení v češtině, a to na náklady obecního úřadu ve Vřesové. Také osázení, které jsme přivezli, krajané s díky přijali.

Myslím, že mohu za reemigranty z r. 1947 jménem našeho výboru potvrdit, že je dobré pořádat takové besedy v lokalitách, kde bydlí krajané od Chernobylu. Mluví proto jejich velká účast a možnosti řešit některé stížnosti a žádosti hned na místě.

Věra Pelcová

JIHOMORAVSKÉ REGIONY:

BRNĚNSKO, MORAVSKOKRUMLOVSKO, VYSOKOVSKO

Vás zvou na setkání krajanů k 50. výročí vyvraždění Českého Malína a 70. výročí založení České matice školské v Lucku. Setkání se koná dne 22. května ve 13.00 hod v sále klubu Vojenské akademie v Brně, ul. Sumavská 4. Spojení: tramvaje č.1 a 18 směrem na Rečkovice, zastávka Sumavská. Josef Kučera, Alexandr Pichrt, Václav Pěnicka

RODÁCI Z ČESKÉ HULČE

Dne 19. června 1993 se bude konat v Podbořanech v Národním domě (proti nádraží ČSD) v 10.00 hod setkání rodáků z České Hulče. Tohoto setkání se mohou zúčastnit i ostatní zajemci z řad Volynských Čechů. Přihlášky zasílejte na adresu: Emilie Rotková, 270 04 Hořesedly 9. Současně oznamujeme, že vyšla Kronika České Hulče. Zajemci si ji mohou zakoupit za 120 Kč na adrese: Libuše Růžičková, 270 02 Kolesovice 121.

DARY

NA FOND SDRUŽENÍ VĚNOVALI:

Manželé Lindroví z Frýdlantu 200 Kč, Emilie Přečinská, Frýdlant 50 Kč, Antonie Gázovská, Frýdlant 50 Kč, Antonín Bartoš, Velké Losiny 100 Kč, Božena Dusová, Velké Losiny 100 Kč, Vladimír Olič, Velké Losiny 100 Kč, Boris Volf, z Českého Malína nyní v Loučně 200 Kč, manželé Břetislav a Bedřiška Kadaví z Loun 150 Kč, Lydie Doležalová-Helclová z Vyšehořovic 100 Kč, Jaroslav Klicpera z Chlumčán 100 Kč, Boris Kostka z Prahy 100 Kč, ing. Václav Valeš ze Žatce 100 Kč, Soňa Pálková z Mor. Berouna 50 Kč, Josef Kadeřábek z Loun 50 Kč, Helena Vojáčková z Prahy 50 Kč.

Shoda příjmení způsobila, že v minulém čísle Zpravodaje jsme Olze Kadavé z Liběšic připsali dar 300 Kč z ledna t.r. Dar ve skutečnosti zaslal Kadavý z Loun, který nám to sdělil korespondenčním listem teprve před několika dny a na této částce se podíleli, kromě Kadavých, také Klicpera a Kadeřábek. Tyto dary nyní zveřejňujeme. Omyl je důsledkem toho, že Česká spořitelna nám oznamuje pouze příjmení odesílatele a celkovou částku. V listopadu 1992 nám došly dvě částky, u kterých nebylo jasné určení (zda to jsou členské příspěvky nebo dary). Nyní, po vyjasnění, oba dary uveřejňujeme. Jsou to: sbírka z václavského posvícení frýdlantského regionu 800 Kč, Marie Kyselová z Brna 100 Kč.

NA TISKOVÝ FOND VĚNOVALI:

výsledek sbírky na setkání krajanů z jihomoravských regionů v Braníšovicích 1300 Kč, J. Janatka, Cheb 250 Kč, manželé A. a V. Hrdličkovi z Teplíc 500 Kč, Helena Janečková z Rosic 100 Kč, Miloslav Vegrich z Ostravy-Poruby 100 Kč, Anna Pecová z Pňovic 100 Kč.

VŠEM DARCŮM SRDEČNĚ DĚKUJEME!

PODĚKOVÁNÍ

Oseči občané presidenci od Chernobylu děkují Městskému úřadu v Oseku a všem členům Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel z teplického regionu za pomoc, kterou nám poskytli v našich začátcích. Pomáhali při obstarání zaměstnání, opatřili a dovezli osázení, české knihy včetně pohádek pro děti, obstarali přeložení osobních dokladů do češtiny a pomáhají při umístění dětí do učení. Pozvali nás na Volynský bál do Věštin včetně dopravy autobusem. Na bále jsme se pěkně pobavili a seznámili s mnoha krajanými. Zvláště chceme poděkovat panu Vladimíru Pospíšilovi a panu Václavu Bižovskému za jejich starostlivost o nás a za všechnu práci, kterou pro nás vykonali. Doufáme, že i nadále nám budou podle potřeby pomáhat. Všichni jsme se stali členy Sdružení.

Viktor Faltus

JAK HOSPODAŘÍME?

Koncem února provedla revizní komise revizi hospodaření naší organizace. Zhodnotila výsledky minulého roku a konstatovala, že úkoly roku 1991 byly splněny až na některé drobnosti, které byly znovu začleněny do zápisu o kontrole hospodaření v roce 1992. Komise mohla s uspokojením konstatovat, že plánovaný příjem členských příspěvků byl překročen o 17 576 Kč, rovněž dary byly daleko vyšší, než se předpokládalo v rozpočtu a to o 10 774 Kč. Stav finančních prostředků k 31.12.1992: na běžném účtě 155 701 Kč a pokladni hotovost 1 733 Kč. Během minulého roku nebyly vůbec čerpány výdaje na zabezpečení úkolů historické komise a dále na pracovní odměny funkcionářů Sdružení.

Namátkovou kontrolou komise zjistila, že některé doklady za vydání nejsou podepsané předsedou Sdružení. Jde o vážný nedostatek a proto revizní komise uložila hospodáři se zpětnou platností příslušné doklady ověřit pověřeným a zodpovědným funkcionářem.

Dále komise konstatovala, že byl schválen rozpočet Sdružení na rok 1993, který má zabezpečit činnost organizace v uvedeném období.

Vojtěch Zábrodský, předseda revizní komise

Smuteční oznámení

Dne 4. dubna 1993 nás opustil ve věku 74 let krajan ANTONÍN LENOCH z Volkova na Volyni. Od začátku založení Sdružení byl členem jeho ústředního výboru a vedoucím rakovnického regionu. Od roku 1945 byl jedním z velmi aktivních krajanů, včetně působení ve výboru volkovských rodáků. Cest jeho památce.

NAŠE VÝROČÍ

Na rok 1993 připadají významná výročí založení těchto obcí na Volyni:

- 115 let - MICHALOVKA, újezd Rovno
- OZERANY, újezd Luck
- MALÝ SPAKOV, újezd Rovno
- VINOHRADY (původní název Curanda), újezd Žitomir
- 105 let - LINDAVA, újezd Ostroh
- 100 let - LIBANOVKA, újezd Dubno.

OPRAVA

V minulém čísle v článku Příroda na Volyni došlo k záměně jmen autorů kroniky. Autori hulečské kroniky jsou: Jirí Bonek, Mgr. Danuše Manová, ing. Václav Stárek. Všem čtenářům a hlavně autorům se redakce omlouvá za toto nemilé nedopatření. Redakce

ZPRAVODAJ - vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Vychází jako občasník. Redakční rada: PhDr. Alena Sobotková, ing. Václav Petříček, CSc, prof. PhDr. Václav Židlický, CSc. Příspěvky zasílejte na výše uvedenou adresu vždy do 10. dne každého měsíce. Příspěvky nejsou honorovány. Nevyžádané příspěvky se nevracejí. Podávání zášledek povoleno ředitelstvím pošt Praha čj. 544/91 - P1 z 21. března 1991. Toto číslo vyšlo v dubnu 1993. Neprodejné. Tiskne NEOSSET Praha